

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΕΤΑΜ.

Εθνικὸ Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Παίδι μου!... ψιθύρισε καὶ μοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά.
—Καθίστε, πατέρα. Τί καλά ποὺ κάνετε νὰ ρθῆτε!...
Κάθησε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Φαινόταν πολὺ λυπημένος, συντριμμένος.
Κάθησα πλάι του καὶ τὸν ρώτησα:
—Πατέρα μου, τί ἔχεις; Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος; Πές μου τί ἔχεις;

Μὲ κύτταξε μὲ πόνο καὶ μοῦ ἀπάντησε:
—Ξέρεις γιατί ἦρθα, Φλώρα;
—Ὅχι, πατέρα, ἀλλὰ τὸ μαντεύω. Σὲ στέλνει ὁ Ἀρτέμις.
—Ναί. Καλὰ τὸ μαντεύεις. Φλώρα, παιδί μου, τί ἔκαμες; Τί ἔκαμες;

—Τί ἔκαμα, πατέρα;
Σηκώθηκε ὀρθος, στῆθηκε ἀντίκρου μου καὶ μὲ κύτταξε μὲ λύπη. Κούνησε ἔπειτα τὸ κεφάλι του καὶ μουμούρισε, σάν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του:

—Ἐγὼ φταίω! Μονάχα ἐγὼ εἶμαι ὁ αἴτιος τοῦ κακοῦ. Ναί, παιδί μου, συμπάθηέ με. Συγχώρησε τὸν πατέρα σου...

Τὰ μάτια μου θούρκωσαν.
Ἄγκάλιασα τὸν πατέρα μου καὶ τοῦ φώναξα:
—Μὴν λές τέτοια λόγια, πατέρα. Δὲν φταίς ἐσύ σέ τίποτε.
Ἄν φταίει κάποιος, αὐτὸς ὁ κάποιος εἶμ' ἐγώ. Πές μου λοιπὸν ἐλεύθερα τί σοῦ συνέβη; Ἦρθε σπiti ὁ Ἀρτέμις;
—Ναί, παιδί μου.

—Καὶ τί σοῦ εἶπε; Μίλησέ μου ἐλεύθερα. Μὴ διατάξης. Εἶμαι ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα.

Ὁ πατέρας μου ἀναστράναξε καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι του. Δὲν εἶχε τὸ κουράγιο ν' ἀρχίσῃ.
Ἄφησα νὰ περάσουν μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ τοῦ εἶπα:
—Πατέρα, πές μου ἐλεύθερα ὅ,τι ἔχεις νὰ μοῦ πῆς. Σὲ παρακαλῶ...

Ὁ πατέρας μου ἀναστράναξε θαθειά, καὶ μοῦ ἀπάντησε:

—Θὰ σὲ λυπήσω, Φλώρα.

Τὰ λόγια μου θὰ σὲ πικράνουν. Μὰ πές μου, τί θές νὰ κάμω, παιδί μου, ἐδῶ ποῖ φτάσαν τὰ πράγματα; Ὁ Ἀρτέμις ἦρθε στὸ σπίτι ξέω φρενῶν, μαινόμενος. Ἀνησυχῆσα καὶ τὸν ρώτησα τί συμβαίνει. Καὶ ξέρεις τί μοῦ ἀπάντησε;

—Ὅτι τοῦ φέρθηκα ψυχρά;

—Νὰ ἦταν μονάχα αὐτὸ, κόρη μου...

—Δὲν σὲ καταλαβαίνα, πατέρα, τί θές νὰ πῆς;

—Μοῦ εἶπε κάτι ποὺ δὲν εἶν' ἀλήθεια, ἐξεστόμισε ἐναντίον σου μίε τρομερὴ συκοφαντία...

—Λέγε, πατέρα, θέλω νὰ μάθω.

—Μοῦ εἶπε πὼς δὲν τὸν ἀγαπᾶς, πὼς τὸν μισεῖς. Καὶ τὸ ἀπέδωσε αὐτὸ στὸ ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένη μὲ κάποιον ἄλλο...

—Εἶνε ψέμμα...ψέμμα!

—Σὲ πιστεύω, Φλώρα. Κι' ὅμως...

—Μὴ διατάξης, πατέρα, λέγε τί σοῦ εἶπε ἀκόμα.

—Μοῦ εἶπε πὼς εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶς.

—Τὸν εἶδε;... Τὸν εἶδε;..

—Ἔτσι λέει τουλάχιστον.

—Ποῦ; Πότε; Πῶς; Εἶνε ψεύτης, εἶνε ἕνας ἐλεεινὸς συκοφάντης.

—Μὴ φωνάζεις, Φλώρα. Ἄς μιλήσουμε σιγὰ καὶ λογικά.

—Μὲ συκοφαντεῖ, πατέρα.

—Τὸ ξέρω. Σὲ πιστεύω. Ξέρω καλὰ πὼς εἶσαι ἀγνή σάν τὰ κρίνα. Συνέβη ὅμως φαίνεται κάποια παρεξήγησις, ναί, κάποια διαβολικὴ παρεξήγησις.

—Δὲν καταλαβαίνα...

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως, παιδί μου. Ὁ Ἀρτέμις μοῦ εἶπε πὼς τὴ νύχτα τοῦ γάμου σας, φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ, εἶδε κάποιον νὰ πηδᾷ ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ κήπου. Τοῦ φώναξε νὰ σταθῇ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρχισε νὰ τρέχῃ. Τὸν κυνήγησε τότε, τὸν πυροβόλησε μάλιστα, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα...

Συγκέντρωσα ὅλες μου τίς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴ τὰ χάσω, γιὰ νὰ μὴ κοκκινίσω. Κατάλαβα καλὰ παιά, τί συνέβαινε. Ὁ Ἀρτέμις ἦταν θέβαιος, πὼς ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιο εἶδε νὰ πηδᾷ τὸν τοῖχο τοῦ κήπου ἦταν φίλος μου. Πῶς θὰ μπορούσα νὰ τὸν θεβαιώσω γιὰ τὸ ἀντίθετο; Ἐνας τρόπος ἔβγαλε μόνον σχετικῶς. Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Τί θὰ φανταζότανε ὅμως ὁ καθένας γιὰ μένα σὲ μιά τέτοια περίστασι; Θὰ μὲ πιστεύαν; Ἡ θὰ νόμιζαν πὼς ὁ Λέανδρος εἶνε φίλος μου, πὼς χάρισα τὴν κοηδία μου στὸ παιδί μου;

—Ὅχι, ὄχι. Δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ κανένας τὴν ἀλήθεια. Δὲν θὰ μιλοῦσα κατ' οὐδέν λόγου...

Ὁ πατέρας μου θλέποντας νὰ εἶμαι βυθισμένη πὲ σκέψεις, μὲ παρακολουθοῦσε μὲ τὸ λυπημένο του βλέμμα, χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Ἐπὶ τέλους σήκωσα τὰ μάτια μου, τὸν κύτταξα κατὰματα καὶ τοῦ εἶπα:

—Πατέρα, πιστεύεις ὅτι εἶμαι ἀθῶα; Θές μήπως νὰ σοῦ ὀρκιστῶ γι' αὐτὸ;

Ἄνοιξε τὴν ἀγκυλία του, μ' ἔσφιξε μέσα σ' αὐτὴ μὲ παραφορά καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Τί ἐρωτήσεις εἶν' αὐτές ποὺ κάνεις, παιδί μου; Ἄν πιστεύω στὴν ἀθωότητά σου; Πιστεύω τόσο, ὥστε τὴν πίστι μου αὐτὴ, τὴν πεποιθισί μου αὐτὴ, τὴν μετέδωσα καὶ στὸν Ἀρτέμη. Τοῦ μιλῆσα ἔτσι, ὥστε ἐπέισθη ἀπολύτως...

—Κι' ὅμως δὲν πάτησε καθόλου ἐδῶ.

—Μὴν τὸν ἀδικεῖς, Φλώρα. Τοῦ φέρθηκες πολὺ σκληρὰ φαίνεται. Δὲν μοῦ ἀνέφερε λεπτομέρειες, μὰ ἦταν, ὅπως κατάλαβα, πολὺ πικραμένος.

—Ἴσως νὰ εἶνε κι' ἔτσι... Ἴσως νὰ παραφέρθηκα. Ἀλλὰ τί σοῦ εἶπε, τέλος πάντων, τί σοῦ ζήτησε, τί θέλει;

—Θέλει νὰ ἐξῆρ ὀριστικά ἀνιμπορτῆ νὰ ζήσετε μαζί. Διαφορετικὰ προτιμᾶει νὰ χωρίσετε...

—Νὰ χωρίσουμε;

—Ναί.

—Σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ;

—Μάλιστα, Φλώρα. Μοῦ τὸ εἶπὸνε κατηγορηματικά. Μοῦ εἶπε νὰ ρθῶ, νὰ σοῦ τὸ πῶ καὶ νὰ τοῦ πάω μὰ ἀπάντησις κατηγορηματικὴ ἐπίσης. Λοιπὸν, παιδί μου, περιμένω τὴν ἀπάντησί σου. Σκέψου καλὰ καὶ ἀπάντησέ μου.

Νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω; Ἡ θέσις μου ἦταν δύσκο-

Μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φίλησε, κατευχαραστημένος...

λη. Τι να του έλεγα;

—Σείς, πατέρα, τι λέτε; τι με συμβουλευέτε; τόν ρώτησα.
—Τι να σέ συμβουλευώ, κόρη μου; Κάμε σύμφωνα με τή συνειδήσή σου, ό,τι σου λέει ή καρδιά σου...

“Άλλοίμονο!...
“Η καρδιά μου μούλεγε ν’ άπαντήσω άρνητικά. Νά πώ τώ όχι. Μά θλόπεινας τόν πατέρα μου, έτσι συντριμμένον έμπρός μου, δέν τολμούσα νά πώ τώ όχι αυτό. “Η σκέψη τών συμφορών πού θά προκάλυψε ή άρνησή μου αυτή, συμφορών πού θά προκαλούσαν καί τώ θάνατο ίσως τώ πατέρα μου, με τρώμασε. Καί πήρα πάλι με άπόφασι όχι ειλικρινή. Μιά άπόφασι ψευτική.

—Πατέρα, είπα, μπορείτε νά πητε στόν κ. “Αρτέμη, ότι τον περιμένα κι’ ότι τώ ζητώ συγγνώμη γιά ό,τι συνέβη.

Τώ πρόσωπο τώ πατέρα μου έλαμψε άπό χαρά. Μ’ άγκαλίασε καί με φίλησε κατευχαριστημένως.

—“Αγαπημένο μου παιδί, μου είπε με φωνή πού τρεμε από θαθεία συγκίνηση, σ’ εύχαριστώ πολύ. Είσαι τόσο καλή, φλώρα μου! Νά έχης τήν εύχή μου! “Ο Θεός μαζί σου!...

Μιλούσασα άρκετά άκουη. Είπα άπ’ τόν “Αρτέμη νά μου έπιτρέψη νά θλώπω τούς δικούς μου.

—Σ’ αυτό, έπρόσθεσα, έπιμένω άπόλυτως. Δέν μπορώ νά ζώ τή ζωή αυτή τής φυλακισμένης.

“Ο πατέρας μου μου ύποσχέθηκε πώς θά κανόνιζε καί τώ ζήτημα αυτό.

Κι’ όταν έφυγε ήταν γεμάτος χαρά, γεμάτος εύχαριστία...

“Εμεινα μόνη. Καί τότε πεινά άρχισα νά σκέπταμαι τήν ύποχώρησι πού έκαμα. “Ο “Αρτέμης θά ξαναγύριζε κοντά μου, μ’ όλες τίς αξιώσεις καί τίς άπατήσεις τώ συζύγου. Τι θάκανα στήν περίπτωση αυτή;...

Είπα τώ ναί κι’ όμως δέν ήθελα ούτε νά μ’ έγίγισή ό άνθρωπος αυτός. Πώς θά μπορούσα νά πνίξω αυτή τήν άβηια πού αίσθανόμου;

“Απελπισμένη όσο ποτέ άλλωτε, γονάτισα μπρός στό εικονοστάσι καί προσευχήθηκα έπί άρκετή ώρα. “Άλλοίμονο όμως!... “Ηταν ή πρώτη φορά πού ή προσευχή δέν με ανακούρισε. “Από τή μία άγωνία έπεφτα πεινά στήν άλλη. Τώρα με τρώμασε τώ καθετί. “Η σκέψις ότι θά ξανάβλεπα τόν “Αρτέμη με πάγωνε. Πώς θά τόν αντίκρυσζα, Θεέ μου; Πώς θά μπορούσα νά δεχτώ τά χάδια του;

“Ηταν τόση ή άπελπισία μου, ώστε γιά μία στιγμή σκέφτηκα νά πέσω άπ’ τώ παράθυρο κάτω καί νά γίνω κομμάτι...

“Υπάρχουν περιστάσεις δύσκολες, άπ’ τίς όποιες μονάχα ό θάνατος μπορεί νά μās γλυτώσει.

“Ο θάνατος!...
Κι’ όμως είμαι τόσο νέα άκόμη, Θεέ μου!...
Δέν θέλω νά πεθάνω. “Αχι, δέν θέλω νά πεθάνω...

Πλησίασα πεινά μεσημέρι.
“Η καμαριέρα ήρθε καί με ρώτησε άν ήταν ώρα νά ετοιμάση τώ τραπέζι. Τής είπα ναί, έντελώς μηχανικά καί ξαναθυμήστικα στίς σκέψεις μου.

“Ημουν τώρα λιγώτερο ταραγμένη καί μπορούσα νά σκεφθώ ψυχραιμώτερα. “Ο “Αρτέμης δέν θά ρχότανε πρίν νυχτώσει. Θά περνούσαν άρκετές ώρες όσο νά γυρίση ό πατέρας μου στήν “Αθήνα, νά πιά νά τόν δη καί νά μιλήσουν μαζί. Μπορούσα συνεπώς νά είμαι ήσυχη ώς τώ θράδυ. Καί σέ λίγο κάθησα στό τραπέζι, μ’ άρκετή όρεση. Πεινούσα ύπερβολικά. Καί ήταν ή μόνη φορά, άδρα απ’ τώ γάμο μου, πού έφαγα όσο έπρεπε...

Μετά τώ μεσημέρι όμως, όσο ή ώρες περνούσαν, τόσο ή καρδιά μου σφιγγότανε περισσότερο. Μισούκλεινα τά μάτια μου κ’ έβλεπα τόν “Αρτέμη νά στέκη μπροστά μου καί νά με κυττάει με λαχτάρα καί με μία έκφρασι, ασάφου στό πρόσωπο.

Γιά νά διώξω τόν έφιάλη αυτόν, έφιάλη πού τόν έβλεπα έντελώς έμπρηστη, σηκώθηκα καί κατέβηκα στόν κήπο. “Ο κρύος χειμωνιάτικος άέρας μούκανε καλό. “Η καρδιά μου έσλάφφρωσε κάπως. “Η σκέψη μου πέταξε στήν “Αθήνα, στό σπίτι μου, στίς φίλες μου. Πόσο θά ήθελα νά θριασκώμουν μακριά άπ’ τήν καταραμένη αυτή έπαυλι, πούχε γίνει ή φυλακή μου! .

Πλησίασα στό μέρος πούχε άνέβει ό Λεάνδρος γιά νά τοπο-

θετήση τά άνθη του.

—Τρελλό παιδί! ψιθύρισα συγκινημένη.
“Αρκετά τριαντάφυλλα ήσαν πεσμένα κάτω πύνα στή γλήνη. Δέν είχαν μαραθθί άκόμα. “Εσκυψα, έπήρα ένα καί τώ έβούρα στόν κόρφο μου. “Ηταν τόσο παγωμένο! Μούκανε ώστόσο τήν έντύπωση ενός θροσερού φίλιου, πάντα στή γυμνή, ζεστή σάρκα μου...

Συνέχισα κατόπιν τόν περιπάτο μου, όταν ένα τζάμι άνοιξε πάνω άπ’ τώ κεφάλι μου καί πρόβαλε ή καμαριέρα.

“Ανατριχίασα...
Είχε φτάσει κιόλας ό “Αρτέμης;
Μά όχι εύτυχώς. “Η στιγμή τώ έρχομού του δέν είχε σημάει άκόμα.

—Κυρία Φλώρα, μου είπε ή καμαριέρα, σάς ζητούν στό τηλέφωνο.

Ποιός; Δέν τόλμησα νά τήν ρώτησω. “Ανέβηκα γρήγορα έπάνω, έτρεξα κοντά στό τηλέφωνο καί πήρα τώ άκουστικό στό χέρι.

—Ποιός; ρώτησα πινυμένη άπ’ τήν άγωνία πού αίσθανόμου.

“Η φωνή τώ Λεάνδρου άντήχησε άμέσως σ’ αυτά μου καί με καθυσόχασε. Μά, παρ’ όλη τήν άπόσταση πού μάς έχώριζε, κατάλαβα ότι ή φωνή του ήταν συγκινημένη. Φαινόταν άνήσυχος.

—Είσαστε σείς, μητέρα; με ρώτησε. Σάς ζητώ συγγνώμη πού σάς άνησύχησα. “Επρεπε νά σάς δω καί δέν είχα άλλον τρόπο νά μιλήσω μαζί σας. Μ’ άνέβω έπάνω, μου εινε άδύνατον. Είχατε πλαγιάσει ή μήπως;

—“Οχι, Λεάνδρε, λέγε μου τί θέλεις;
Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής. “Ο Λεάνδρος έβίσταξε.

—“Εμπρός! είπα, κόνοντας ψεύτικο κουράγιο. Λέγε, Λεάνδρε, τί συμβαίνει;

—Μητέρα...
Καί πάλι σώπασε.

Περίμενα τώ άκουστικό στό χέρι άνυπόμονα.
—Μητέρα, ξανάπε σέ λίγο, σ’ εκάλεσα γιά νά σάί πώ πώς πρόκειται νάρθη ό πατέρας.

—Τό ξέρω, παιδί μου.

—Τό ξέρετε;
—Ναί, τώ ξέρω.
Καί πάλιν έγινε σιωπή.
Μιά σιωπή γεμάτη άγωνία, θασαστική, άπαισία.

—Λοιπόν, Λεάνδρε; ψιθύρισα.
Δίσταξε καί πάλι ν’ άπαντήση.

—“Εχεις νά μου πής τίποτε άκόμα, παιδί μου;

—“Οχι, μητέρα. Δηλαδή ήθελα...ήθελα μόνον νά σάς ειδοποιήσω γι’ αυτό πού σας εσει πα... Μά άφού τώ ξέρετε...

—Αυτό ήταν μόνον;
—Αυτό, μητέρα...

—Τίποτε άλλο;
—Ναί, καί κάτι άλλο...

—Λέγε, λοιπόν. Μιλώσε μου έλεύθερα. Γιατί είσαι άνήσυχος;

—Πού τώ ξέρετε, μητέρα;
—Τώ μαστεύω άπ’ τή φωνή σου, Λεάνδρε.

—Λοιπόν ναί, μητέρα μου. “Ανησυχώ. φοβούμαι...φοβούμαι...

—Τί, παιδί μου;
—Δέν ξέρω ακριβώς, μά τρέμω στή σκέψη, ότι πρόκειται νά άνεβθί κοντά σας τώ πατέρας μου. Πόσο θά ήθελα νά ερισκόμην κοντά σας τήν ώρα αυτή! Πέστε μου, μητέρα μου, θέλετε ν’ άνέβω αυτού;

—“Οχι, Λεάνδρε, σ’ εύχαριστώ. Μην άνησυχής, δέν ύπάρχει λόγος. “Ο πατέρας σου θάρθη νά με δη, γιατί...γιατί είμαι λίγο άρρωστη.

Τώ άδωω αυτό ψέμμα τόν καθυσόχασε.
—“Εξ άλλου, συνέχισα, περιμένο καί τήν μητέρα μου.

—“Αλήθεια; Τί καλά! Τότε δέν θά είστε μόνη;
—“Οχι, Λεάνδρε.

—Κι’ ό πατέρας δέν θά σάς ένοχλήση;
—“Οχι, όχι, μην άνησυχής άδικως.

—“Α, μητέρα, πόσο μ’ ανακούφισαν τά λόγια σου!... Τώρα είμαι ήσυχος, ναί, έντελώς ήσυχος...
“Εγινε λιγώλεπτη σιωπή.
“Ο Λεάνδρος με ρώτησε κατόπιν άν θά μπορούσε νά με δη τώ ποαί τής άλλης ήμέρας.

—Παιδί μου, τού είπα, αυτό δέν εξαρτάται άπό μένα, δυστυχώς. Ζήτησε τήν άδεια από τόν πατέρα σου.
—“Οχι, μητέρα, όχι.
—Γιατί, Λεάνδρε;

(‘Ακολουθεί)

Γονάτισα μπρός στό εικονοστάσι καί προσευχήθηκα...